

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

24 noiembrie 2020 *

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Competență judiciară – Articolul 7 punctele 1 și 2 – Competență specială în materie delictuală sau cvasidelictuală – Acțiune în încetarea practicilor comerciale considerate contrare dreptului concurenței – Invocarea unui abuz de poziție dominantă materializat în practici comerciale acoperite de dispoziții contractuale – Platforma de rezervări hoteliere online Booking.com”

În cauza C-59/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), prin decizia din 11 decembrie 2018, primită de Curte la 29 ianuarie 2019, în procedura

Wikingerhof GmbH & Co. KG

împotriva

Booking.com BV,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, domnii J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev și doamna A. Prechal, președinți de cameră, domnul T. von Danwitz, doamna C. Toader, domnii M. Safjan (raportor), D. Šváby și S. Rodin, doamna K. Jürimäe și domnii C. Lycourgos și P. G. Xuereb, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul D. Dittert, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 27 ianuarie 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Wikingerhof GmbH & Co. KG, de V. Soyez și C. Aufdermauer, Rechtsanwälte;
- pentru Booking.com BV, de T. Winter, N. Hermann, L. Alexy și C. Bauch, Rechtsanwälte;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlácil și A. Kasalická, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Heller și G. Meessen, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 10 septembrie 2020,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Wikingerhof GmbH & Co. KG, o societate de drept german care exploatează un hotel în landul Schleswig-Holstein (Germania), pe de o parte, și Booking.com BV, o societate de drept neerlandez cu sediul în Țările de Jos care exploatează o platformă de rezervări hoteliere, pe de altă parte, în legătură cu anumite practici ale acestei din urmă societăți cu privire la care Wikingerhof susține că constituie un abuz de poziție dominantă.

Cadrul juridic

- 3 Considerentele (15), (16) și (34) ale Regulamentului nr. 1215/2012 au următorul cuprins:
 - „(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent, în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.
 - (16) În afară de instanța domiciliului pârâtului, ar trebui să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și acțiune sau în scopul bunei administrări a justiției. Existența unei legături strânse ar trebui să asigure securitatea juridică și să evite posibilitatea de a se introduce o acțiune împotriva pârâtului în fața unei instanțe dintr-un stat membru care nu era previzibilă în mod rezonabil de către acesta. Acest lucru este important în special în litigiile privind obligații necontractuale care rezultă din încălcări ale intimității și ale drepturilor legate de personalitatea sa, inclusiv privind calomnia.
- [...]
- (34) Ar trebui asigurată continuitatea între Convenția [din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3)], astfel cum a fost modificată prin convențiile succesive referitoare la aderarea noilor state membre la această convenție], Regulamentul (CE) nr. 44/2001 [al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74)] și prezentul regulament, fiind necesar să se prevadă unele dispoziții tranzitorii în acest sens. Această necesitate a continuității este valabilă cu privire la interpretarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a [acestei convenții] și a regulamentelor de înlocuire a acesteia.”

- 4 Capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012, intitulat „Competența”, conține printre altele secțiunea 1, intitulată „Dispoziții generale”, și secțiunea 2, intitulată „Competențe speciale”. Articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat, care figurează în această secțiune 1, prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”

- 5 Articolul 7 din Regulamentul nr. 1215/2012, care figurează în secțiunea 2 din capitolul II din acest regulament, are următorul cuprins:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

[...]

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză;

[...]

2. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;

[...]”

- 6 În secțiunea 7 din capitolul II al Regulamentului nr. 1215/2012, intitulată „Prorogarea de competență”, articolul 25 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Dacă prin convenția părților, indiferent de domiciliul acestora, competența de soluționare a litigiului care a survenit sau poate surveni în legătură cu un raport juridic determinat revine instanței sau instanțelor dintr-un stat membru, competența revine acelei instanțe sau instanțelor respective, cu excepția cazului în care convenția este nulă și neavenită în privința condițiilor de fond în temeiul legislației statului membru respectiv. [...]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 7 În luna martie a anului 2009, Wikingerhof a încheiat cu Booking.com un contract-tip furnizat de aceasta din urmă, care prevede printre altele:

„Condiții generale

Hotelul declară că a primit o copie a versiunii 0208 a condițiilor generale [...] ale Booking.com. Acestea sunt disponibile online pe site-ul Booking.com [...] Hotelul confirmă că a citit și a înțeles condițiile și că este de acord cu acestea. Condițiile sunt parte integrantă a prezentului contract [...]”

- 8 Ulterior, Booking.com a modificat de mai multe ori condițiile sale generale, accesibile pe extranetul acestei societăți, sistem prin care pot fi actualizate informațiile privind hotelul și pot fi consultate date cu privire la rezervări.
- 9 Wikingerhof a contestat în scris includerea în contractul pe care l-a încheiat cu Booking.com a unei noi versiuni a condițiilor generale, pe care această din urmă societate a adus-o la cunoștința partenerilor săi contractuali la 25 iunie 2015. Ea a apreciat că nu avea altă opțiune decât să încheie

contractul menționat, ca urmare a poziției de forță deținute de Booking.com pe piața serviciilor de intermediere și a portalurilor de rezervări hoteliere, chiar dacă anumite practici ale Booking.com sunt inechitabile și, așadar, contrare dreptului concurenței.

- 10 În fața Landgericht Kiel (Tribunalul Regional din Kiel, Germania), Wikingerhof a introdus o acțiune prin care să se interzică Booking.com să aplice prețului indicat de Wikingerhof, fără acordul acesteia din urmă, mențiunea „preț mai avantajos” sau „preț redus” pe platforma de rezervări hoteliere, să o priveze de accesul la datele de contact furnizate de partenerii săi contractuali pe această platformă și, în sfârșit, să condiționeze poziționarea hotelului exploatat de aceasta printre rezultatele căutărilor efectuate de acordarea unui comision de peste 15 %.
- 11 Booking.com a invocat necompetența teritorială și internațională a Landgericht Kiel (Tribunalul Regional din Kiel), în măsura în care în contractul încheiat cu Wikingerhof există o convenție atributivă de competență potrivit căreia instanțele din Amsterdam (Țările de Jos) sunt competente teritorial să soluționeze litigiile care rezultă din acest contract.
- 12 Landgericht Kiel (Tribunalul Regional din Kiel) a considerat că nu putea soluționa acțiunea Wikingerhof ca urmare a necompetenței teritoriale și internaționale. Această hotărâre a fost confirmată în apel printr-o hotărâre a Oberlandesgericht Schleswig (Tribunalul Regional Superior din Schleswig, Germania), potrivit căreia nici competența instanței de la locul de executare a obligației contractuale, în temeiul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, nici competența instanței de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă, în materie delictuală și cvasidelictuală, în temeiul articolului 7 punctul 2 din acest regulament, nu era stabilită în speță.
- 13 Wikingerhof a introdus împotriva acestei hotărâri un recurs la Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania).
- 14 Această instanță arată că nu se ridică problema eventualei incidențe asupra competenței instanțelor germane sesizate de Wikingerhof a convenției atributive de competență invocate de Booking.com, în lipsa încheierii valabile a acestei convenții în conformitate cu cerințele care decurg din articolul 25 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 15 În speță, recursul este motivat de faptul că instanța de apel ar fi săvârșit o eroare atunci când a considerat că acțiunea cu care era sesizată nu intra în competența sa în materie delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 16 Potrivit instanței de trimitere, care se referă la Hotărârea din 5 iulie 2018, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-27/17, EU:C:2018:533), o acțiune privește materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, în cazul în care obiectul acesteia îl constituie obținerea unor despăgubiri sau a încetării acțiunii ilicite, care se întemeiază pe faptul că practicile criticate intră sub incidența unui abuz de poziție dominantă. Un astfel de abuz de poziție dominantă ar putea rezulta din condiționarea încheierii unui contract de acceptarea unor condiții de tranzacționare inechitabile.
- 17 Această instanță tinde să considere că cauza principală privește materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, în măsura în care Wikingerhof nu a acceptat să semneze condițiile contractuale în discuție, pe care le consideră inechitabile, decât ca urmare a poziției dominante a Booking.com și, așadar, nu a consimțit în mod liber la respectivele condiții. Astfel, litigiul principal nu ar presupune doar o problemă de interpretare a acestui contract, ci ar pune în discuție de asemenea aspectul dacă impunerea anumitor condiții contractuale de către o întreprindere despre care se presupune că este în poziție dominantă trebuie considerată drept abuzivă și, prin urmare, contrară normelor de concurență.

- 18 În aceste condiții, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 7 punctul 2 din [Regulamentul nr. 1215/2012] trebuie interpretat în sensul că, în cazul unei acțiuni în încetarea anumitor practici, este competentă instanța de la locul faptei prejudiciabile dacă este posibil ca practicile criticate să fie reglementate prin dispoziții contractuale, însă reclamanta pretinde că aceste dispoziții sunt bazate pe un abuz de poziție dominantă din partea pârâtei?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 19 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că se aplică unei acțiuni în încetarea anumitor practici utilizate în cadrul relației contractuale dintre reclamant și pârât și întemeiate pe un pretins abuz de poziție dominantă săvârșit de acesta din urmă, cu încălcarea dreptului concurenței.
- 20 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în conformitate cu considerentul (34) al Regulamentului nr. 1215/2012, acesta abrogă și înlocuiește Regulamentul nr. 44/2001, care la rândul său a înlocuit Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, astfel cum a fost modificată prin convențiile succesive referitoare la aderarea noilor state membre la această convenție. Prin urmare, interpretarea dată de Curte dispozițiilor acestor din urmă instrumente juridice este valabilă și pentru cele ale Regulamentului nr. 1215/2012 atunci când aceste dispoziții pot fi calificate drept „echivalente”. Acesta este cazul articolului 5 punctul 3 din convenția menționată și din Regulamentul nr. 44/2001, pe de o parte, și al articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, pe de altă parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, punctul 22).
- 21 În timp ce articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 stabilește competența generală a instanțelor statului membru al pârâtului, articolul 7 punctul 1 și articolul 7 punctul 2 din acest regulament prevăd competențe speciale în materie contractuală și în materie delictuală sau cvasidelictuală, permițând reclamantului să introducă acțiunea sa în fața instanțelor altor state membre.
- 22 Astfel, pentru acțiunile din prima categorie, articolul 7 punctul 1 din regulamentul menționat permite reclamantului să sesizeze instanța de la locul de executare a obligației în cauză, în timp ce, pentru acțiunile din a doua categorie, articolul 7 punctul 2 din același regulament prevede că acestea pot fi introduse în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă.
- 23 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, noțiunea de „materie delictuală și cvasidelictuală”, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, cuprinde orice cerere care urmărește să pună în discuție răspunderea unui pârât și care nu decurge din materia contractuală, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (a) din acest regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, punctul 18, și Hotărârea din 12 septembrie 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, punctul 19), și anume nu se bazează pe o obligație juridică liber consimțită de o persoană în raport cu alta (Hotărârea din 20 ianuarie 2005, Engler, C-27/02, EU:C:2005:33, punctul 51).
- 24 În speță, atribuirea competenței pentru soluționarea cauzei principale instanței sesizate de Wikingerhof depinde tocmai de distincția care trebuie efectuată între, pe de o parte, materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, și, pe de altă parte, materia contractuală, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (a) din acest regulament. Astfel, din

decizia de trimitere reiese că, dacă cererea formulată de Wikingerhof trebuia să privească materia contractuală și putea, prin urmare, să fie introdusă la locul unde a fost sau trebuie executată obligația în cauză, instanța sesizată nu ar fi competentă să o soluționeze.

- 25 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, cele două norme de competență specială prevăzute la dispozițiile menționate trebuie să facă obiectul unei interpretări autonome, prin referire la sistemul și la obiectivele Regulamentului nr. 1215/2012, în vederea asigurării aplicării uniforme a acestuia în toate statele membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, punctul 16, Hotărârea din 17 septembrie 2002, Tacconi, C-334/00, EU:C:2002:499, punctul 19, și Hotărârea din 18 iulie 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, punctul 27). Această cerință, care este valabilă printre altele pentru delimitarea domeniilor respective de aplicare ale acestor două norme, presupune că noțiunile de „materie contractuală” și de „materie delictuală sau cvasidelictuală” nu pot fi înțelese în sensul că ar face trimitere la calificarea pe care legea națională aplicabilă o dă raportului juridic în discuție în fața instanței naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, punctul 18).
- 26 În ceea ce privește, în primul rând, sistemul Regulamentului nr. 1215/2012, acesta se întemeiază pe norma generală de competență a instanțelor statului membru de la domiciliul pârâtului, în timp ce normele de competență specială prevăzute printre altele la articolul 7 din acesta constituie derogări de la această normă generală și, ca atare, sunt de strictă interpretare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, punctul 19) și se exclud reciproc în aplicarea acestui regulament.
- 27 În același timp, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 87 din concluziile sale, sistemul respectiv se caracterizează prin posibilitatea pe care o conferă reclamantului să invoce una dintre normele de competență specială prevăzute de regulamentul menționat.
- 28 În ceea ce privește, în al doilea rând, obiectivele Regulamentului nr. 1215/2012, din considerentul (16) al acestui regulament reiese că normele de competență specială pe care reclamantul le poate invoca, pe de o parte, în temeiul articolului 7 punctul 1 din regulamentul menționat și, pe de altă parte, în temeiul articolului 7 punctul 2 din acesta au fost introduse în considerarea existenței, în materiile vizate de aceste dispoziții, a unei legături deosebit de strânse între o cerere și instanța care poate fi chemată să o soluționeze sau în scopul bunei administrări a justiției (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, punctul 36).
- 29 Prin urmare, este necesar să se considere că aplicabilitatea fie a articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, fie a articolului 7 punctul 2 din acesta depinde, pe de o parte, de opțiunea reclamantului de a invoca sau nu una dintre aceste norme de competență specială și, pe de altă parte, de examinarea, de către instanța sesizată, a condițiilor specifice prevăzute de aceste dispoziții.
- 30 În această privință, atunci când reclamantul invocă una dintre normele menționate, este necesar ca instanța sesizată să verifice dacă pretențiile reclamantului sunt, indiferent de calificarea lor în dreptul național, de natură contractuală sau, dimpotrivă, de natură delictuală sau cvasidelictuală, în sensul regulamentului menționat.
- 31 În special, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 90 din concluziile sale, instanța sesizată trebuie să facă legătura cu materia contractuală, în sensul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, sau cu materia delictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din acest regulament, a unei acțiuni formulate între părți contractante în raport cu obligația, contractuală ori delictuală sau cvasidelictuală, care îi servește drept cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, punctul 26).

- 32 Astfel, o acțiune privește materia contractuală, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, în cazul în care interpretarea contractului încheiat între pârât și reclamant este indispensabilă pentru stabilirea caracterului licit sau, dimpotrivă, ilicit al comportamentului pe care reclamantul îl reproșează pârâtului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, punctul 25). Această situație se regăsește printre altele într-o acțiune întemeiată pe dispozițiile unui contract sau pe norme de drept aplicabile în virtutea acestui contract (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2015, Holterman Ferho Exploitatie și alții, C-47/14, EU:C:2015:574, punctul 53, precum și Hotărârea din 15 iunie 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, punctele 30-33).
- 33 În schimb, atunci când reclamantul invocă, în cererea sa introductivă, normele de răspundere delictuală sau cvasidelictuală, și anume încălcarea unei obligații impuse prin lege, și nu este indispensabilă examinarea conținutului contractului încheiat cu pârâtul pentru a aprecia caracterul licit sau ilicit al comportamentului reproșat acestuia din urmă, această obligație fiind impusă pârâtului independent de acest contract, cauza acțiunii privește materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 34 În speță, Wikingerhof invocă, în cererea sa introductivă, o încălcare a dreptului german al concurenței, care prevede o interdicție generală de săvârșire a unui abuz de poziție dominantă, independentă de orice contract sau de alt angajament voluntar. În mod concret, aceasta apreciază că nu a avut altă opțiune decât să încheie contractul în discuție și să suporte efectul modificărilor ulterioare ale condițiilor generale ale Booking.com din cauza poziției de forță a acesteia din urmă pe piața relevantă, chiar dacă anumite practici ale Booking.com sunt inechitabile.
- 35 Astfel, chestiunea de drept care se află în centrul cauzei principale este aceea dacă Booking.com a săvârșit un abuz de poziție dominantă, în sensul dreptului concurenței menționat. Or, după cum a arătat domnul avocat general la punctele 122 și 123 din concluziile sale, pentru a determina caracterul licit sau ilicit în raport cu acest drept al practicilor reproșate Booking.com, nu este indispensabil să se interpreteze contractul încheiat între părțile din litigiul principal, o asemenea interpretare fiind cel mult necesară pentru a stabili materialitatea practicilor menționate.
- 36 Este, așadar, necesar să se considere că, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, acțiunea Wikingerhof, întrucât se întemeiază pe obligația legală de a se abține de la orice abuz de poziție dominantă, privește materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 37 Această interpretare este conformă cu obiectivele de proximitate și de bună administrare a justiției urmărite de acest regulament, vizate de considerentul (16) al acestuia și amintite la punctul 28 din prezenta hotărâre. Astfel, instanța competentă în temeiul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, și anume, în împrejurările în discuție în litigiul principal, cea în jurisdicția căreia se află piața afectată de pretinsul comportament anticoncurențial, este cea mai adecvată să se pronunțe asupra problemei principale a temeiniciei acestei afirmații, iar aceasta în special în ceea ce privește colectarea și evaluarea elementelor de probă corespunzătoare în această privință (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 34, și Hotărârea din 9 iulie 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, punctul 38).
- 38 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că se aplică unei acțiuni în încetarea anumitor practici utilizate în cadrul relației contractuale dintre reclamant și pârât și întemeiate pe un pretins abuz de poziție dominantă săvârșit de acesta din urmă, cu încălcarea dreptului concurenței.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- ³⁹ Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 7 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că se aplică unei acțiuni în încetarea anumitor practici utilizate în cadrul relației contractuale dintre reclamant și pârât și întemeiate pe un pretins abuz de poziție dominantă săvârșit de acesta din urmă, cu încălcarea dreptului concurenței.

Semnături